

Arrest

nr. 68 140 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, op 15 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X
De tweede verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X

Ze zijn de ouders van drie minderjarige kinderen.

De eerste verzoekende partij is op 15 september 2004 in België toegekomen en heeft op 26 november 2004 een aankomstverklaring afgelegd.

De tweede verzoekende partij is op 24 februari 2005 in België toegekomen met de twee oudste kinderen.

Op 15 februari 2005 wordt de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een buitengewoon verblijfsdocument van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse handel en Ontwikkelingssamenwerking, Dienst Protocol. Dit document werd jaarlijks verlengd.

Op 30 maart 2005 wordt de tweede verzoekende partij in het bezit gesteld van een buitengewoon verblijfsdocument van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse handel en Ontwikkelingssamenwerking, Dienst Protocol. Dit document werd jaarlijks verlengd.

Op 24 februari 2005 werden verzoekers in het bezit gesteld van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 7 december 2009 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 juni 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van art. 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk doch ongegrond.

MOTIVERING

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art. 9, lid 3 en van art. 9 BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State: “De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden.”

“In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden.”

Betrokkene wenst in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en haalt criterium 2.8A aan.

Meneer is aangekomen in België in september 2004.

Er dient te worden vastgesteld dat mevrouw en de twee oudste kinderen pas op 24/02/2005 in België zijn toegekomen getuige de Marokkaanse uitreisstempel in het paspoort van mevrouw E. A. (...) en zij dus nog geen vijf jaar onafgebroken in het Rijk hebben verbleven voorafgaand aan de huidige aanvraag dd. 15/12/2009.

Overwegende dat uit het Marokkaanse paspoort van meneer en mevrouw (nummer 009472 + 009679) blijkt dat betrokkenen minstens tweemaal zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst getuige de Marokkaanse binnenkomststempels dd. 02/07/2005 en 06/07/2009. Dit moet gezien worden als een onderbreking in hun verblijf en wijst op het behoud van duurzame banden met hun thuisland.

Overwegende dat betrokkenen nog géén vijf jaar onafgebroken heeft verbleven in België voorafgaand aan het indienen van de huidige aanvraag dd. 04/11/2009. Hiermee voldoen zij niet aan de cumulatieve voorwaarden zoals gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf van

ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag – voor 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen).

De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, zijn werkervaringen in België, de werkbe-reidheid van zijn vrouw, het schoolgaan van de kinderen en de opgebouwde sociale banden kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie / machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/09 en die moeten vervuld zijn.

Betrokkenen wijzen op een andere prangende humanitaire situatie waarin zij zich zouden bevinden, maar brengen geen elementen aan om dit te staven en op hun persoonlijke toestand toe te passen. Zij tonen derhalve niet aan dat zij zich in een situatie zouden bevinden die dermate klemmend is dat zij zich er niet van kunnen ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden.

Betrokkenen zijn momenteel in het bezit van een bijzondere verblijfskaart voor vreemdelingen geldig tot 12/01/2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *“alsook van het vertrouwensprincipe als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

2.1.1. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij stelt in haar beslissing van 8 juni 2011 dat “betrokkenen minstens tweemaal zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst getuige de Marokkaanse binnenkomststempels dd 02/07/2005 en 06/07/2009. Dit moet gezien worden als een onderbreking in hun verblijf en wijst op het behoud van duurzame banden met hun thuisland.”

Zoals reeds aangehaald verblijven verzoekers hier reeds sinds september 2004 omdat verzoeker hier werkt in het kader van een Marokkaanse culturele missie. Om hier te kunnen werken, werd aan hem en zijn gezin een verblijfsvergunning verleend door het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Het betreft een bijzondere identiteitskaart die jaarlijks in januari wordt verlengd.

Sinds 2004 wonen verzoekers dus in België. Zij hebben reeds 7 jaren het centrum van hun affectieve sociale en economische belangen in België gevestigd. Zowel verzoeker als verzoekster werken hier, de kinderen gaan sinds 2005 in Antwerpen naar school en het hele gezin heeft zijn vriendenkring in België.

Hieruit volgt duidelijk dat verzoekers hier reeds 5 jaar wettig verblijven. Verwerende partij stelt echter dat dit verblijf van vijf jaar niet ononderbroken is, omdat in het paspoort van verzoekers binnenkomststempels dd. 02/07/2005 en 06/07/2009 werden teruggevonden.

Verzoekers zijn in die vijf jaar inderdaad tweemaal op vakantie geweest naar Marokko. Het is duidelijk dat het hier gaat om vakantie aangezien de stempels van juli zijn, en verzoeker als leerkracht Marokkaans vakantie heeft in juli en augustus. Bovendien betrof het steeds korte periodes en bleven verzoekers al die tijd ingeschreven in het bevolkingsregister in België.

Door te stellen dat verzoekers niet voldoen aan het criterium van het ‘ononderbroken verblijf van vijf jaar’ schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij wijst erop dat noch de vernietigde instructie van 19 juli 2009, noch het vademecum ter verduidelijking van deze instructie vermeldt wat een ‘ononderbroken verblijf van vijf jaar’ inhoudt. De instructie bepaalt enkel het volgende:

Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt, En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

De instructie bepaalt dus enkel dat de vreemdeling het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België moeten hebben gevestigd, wat in casu het geval is.

Verzoekers zijn sinds 2004 ingeschreven in het bevolkingsregister. Deze inschrijving is nooit onderbroken geweest.

Tijdens diverse vergaderingen van het opvolgingscomité voor de regularisatie (met vertegenwoordigers van de bevoegde kabinetten, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Forum Asiel en Migratie, de Ordes van de Balies en het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding) werden knelpunten en onduidelijkheden in verband met de regularisatie behandeld. Tijdens één van deze vergaderingen werd verduidelijkt dat de vereiste van een bepaalde duur 'ononderbroken' verblijf in diverse criteria wordt voldaan als een wettig verblijf (met inschrijving in het rijksregister) voor de hele periode bewezen wordt; een korte afwezigheid met behoud van inschrijving in het rijksregister geldt niet als onderbreking van het verblijf.

Gezien dit akkoord meent verzoeker dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel. Dit algemeen principe van behoorlijk bestuur schrijft voor dat een burger, onder bepaalde voorwaarden, een rechtmatig vertrouwen mag putten uit uitspraken of uit een vaste gedragslijn van een bestuursorgaan. Wie op goede gronden -bijvoorbeeld na een duidelijke toezegging- erop mag vertrouwen dat de overheid een bepaald besluit neemt, heeft daar ook recht op.

In casu is dit duidelijk het geval. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op die vergadering aanvaardt dat hij een korte afwezigheid — zoals op vakantie gaan — niet als een onderbreking van het verblijf zou aanzien indien er een behoud van inschrijving in het rijksregister was.

Aangezien deze informatie te vinden is op de website van het Kruispunt Migratie, mochten verzoekers er redelijkerwijze van uitgaan dat verwerende partij hier inderdaad mee akkoord was gegaan tijdens bovengenoemde vergadering. Door plots een andere houding aan te nemen en de beslissing ongegrond te verklaren enkel en alleen omwille van de twee vakantieperiodes in Marokko, schendt verwerende partij duidelijk het vertrouwensbeginsel en leidt dit voor verzoekers tot rechtsonzekerheid.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onvoldoende is en dus niet-afdoende. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden door het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoekers:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen dat de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek laat de verwerende partij het onderstaande gelden.

Verzoeker uit kritiek op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.8A, en dat als volgt luidt:

“Betrokkene wenst in aanmerking te komen voor de richtlijn van 1 9/0 7/2009 en haalt criterium 2.8A aan.

Meneer is aangekomen in België in september 2004.

Er dient te worden vastgesteld dat mevrouw en de twee oudste kinderen, pas op 24/02/2005 in België zijn toegekomen getuige de Marokkaanse uitreisstempel in het paspoort van mevrouw E., A. (...) en zij dus nog geen vijf jaar onafgebroken in het Rijk hebben verbleven voorafgaand aan de huidige aanvraag dd 1 5/1 2/2009.

Overwegende dat uit het Marokkaanse paspoort van meneer en mevrouw (nummer (...)) blijkt dat betrokkenen minstens tweemaal zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst getuige de Marokkaanse binnenkomststempels dd.02/07/2005 en 06/07/2009. Dit moet gezien worden als een onderbreking in hun verblijf en wijst op het behoud van duurzame banden met hun thuisland

Overwegende dat betrokkenen nog géén vijf jaar onafgebroken heeft verbleven in België voorafgaand aan het indienen van de huidige aanvraag dd 04/11/2009. Hiermee voldoen zij niet aan de cumulatieve voorwaarden zoals gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag - voor 1 8/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen).”

Met hun verwijzingen naar hun jarenlange legale verblijf en integratie, kunnen verzoekers aan deze motieven geen afbreuk doen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, immers over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij laat gelden dat in het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8A van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

‘Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 Jaar bedraagt,

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.’

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht vastgesteld dat verzoekers geen ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar hebben, gezien uit de paspoorten van verzoekers blijkt dat zij tot twee maal toe zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst.

De gemachtigde heeft op basis van deze vaststelling geheel terecht geoordeeld dat “dit moet gezien worden als een onderbreking in hun verblijf en wijst op het behoud van duurzame banden met hun thuisland.”

Deze beoordeling is geenszins onredelijk of willekeurig.

Verzoekers ontkennen ook niet dat zij twee keer het Schengengrondgebied hebben verlaten.

Verzoekers hun bewering als zou noch in de vernietigde instructies, noch in het bijhorend vademecum worden verduidelijkt wat wordt verstaan onder het begrip “ononderbroken verblijf van vijf jaar”, kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Bij gebrek aan verduidelijking dient een woord steeds in de gangbare betekenis te worden geïnterpreteerd, en er is maar één mogelijke betekenis voor “ononderbroken”, m.n. zonder onderbreking.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat het feit dat verzoekers — zoals zij zelf aangeven in het verzoekschrift — verschillende malen teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst uiteraard paradoxaal is met de bewering dat de machtiging niet vanuit het buitenland kon worden aangevraagd, hetgeen nochtans de onderliggende idee van “heirkracht” vervat in art. 9bis uitmaakt.

De kritiek van verzoekers als zouden zij slechts voor een korte periode op vakantie zijn geweest en het centrum van hun belangen in België hebben behouden, kan dus niet worden aangenomen.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar beweerde uitspraken van het “opvolgingscomité” die zouden gepubliceerd zijn op de website Kruispunt Migratie-Integratie teneinde aan te tonen dat het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. De informatie van deze website is immers geen officiële informatie die afkomstig is van de verwerende partij. (stuk 1)

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden betekent de publicatie van bepaalde informatie op voormelde website niet dat zij “er redelijkerwijze van uit mochten gaan dat de verwerende partij hier inderdaad mee akkoord was gegaan tijdens bovengenoemde vergadering”. Gelet op het voorgaande, kan het enig middel niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de tweede verzoekende partij en de oudste kinderen op 25 februari 2005 in het Rijk toegekomen zijn, bijgevolg nog geen vijf jaar onafgebroken in het Rijk hebben verbleven voorafgaand aan de huidige aanvraag en dat uit de binnenkomststempels in de paspoorten van verzoekers blijkt dat ze minstens tweemaal zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst en bijgevolg niet onafgebroken in België hebben verbleven.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voor-

handen te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

In casu dienden verzoekers op 7 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. In deze aanvraag beriepen verzoekers zich op criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

De partijen zijn het eens dat de eerste verzoekende partij op 15 september 2004 in België aangekomen is, dat zij op 26 november 2004 een aankomstverklaring afgelegd heeft en dat ze op 15 februari 2005 in het bezit gesteld van een buitengewoon verblijfsdocument van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse handel en Ontwikkelingssamenwerking, Dienst Protocol. Dit is een verblijfsstatuut dat verkregen wordt op grond van artikel 10, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet juncto het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen. Deze verblijfstitel wordt jaarlijks verlengd en is nu geldig tot januari 2012. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Op het moment van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verbleven verzoekers bijgevolg legaal in België. De verwerende partij meent dat het verblijf van verzoekers onderbroken werd omdat uit het Marokkaans paspoort van verzoekers blijkt dat ze naar Marokko teruggekeerd zijn. De paspoorten bevatten immers binnenkomststempels van 2 juli 2005 en 6 juli 2009. De verwerende partij beschouwt dit als een onderbreking van het verblijf en op het behoud van duurzame banden met het thuisland.

In de nota met opmerkingen beklemt de verwerende partij dat verzoekers teruggekeerd zijn, dat dit door verzoekers bevestigd wordt en dat “ononderbroken” in zijn gangbare betekenis dient geïnterpreteerd te worden, dat wil zeggen zonder onderbreking.

Noch in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch in de parlementaire voorbereiding of in de instructies van 19 juli 2009 kan de betekenis van ononderbroken verblijf teruggevonden worden. Volgens het woordenboek Van Dale betekent het woord “verblijf”:

“1. het verblijven, zich ophouden, wonen

zijn verblijf te Parijs

een langdurig verblijf in de tropen

waar houdt of heeft hij zijn verblijf?

waar woont of logeert hij?

2. plaats waar men verblijft, waar men tijdelijk of duurzaam gevestigd is

een vast verblijf

plaats waar iem. steeds is

3. woongelegenheid, onderkomen

een gerieflijk verblijf

de verblijven van de manschappen

de verblijven namen een groot deel van het achterschip in”

Uit deze bewoordingen dient afgeleid te worden dat het begrip “verblijf” gekoppeld wordt aan de tijdelijke en/of duurzame vestiging, aan de “woongelegenheid” van een persoon. Uit de binnenkomststempels van 2 juli 2005 en 6 juli 2009 in het paspoort van verzoekers, blijkt dat ze tot twee keer toe naar hun land van herkomst teruggekeerd zijn. Verzoekers erkennen dat ze tot twee keer toe naar hun land van herkomst op vakantie zijn geweest. Uit het administratief dossier en de door verzoekers bijgebrachte stukken blijkt dat verzoekers gedurende deze periodes over een geldige verblijfstitel beschikten en dat deze verblijfstitels jaarlijks verlengd werden. Voorts blijkt uit het administratief dossier en de door verzoekers bijgebrachte stukken dat ze sinds hun aankomst in België steeds op hetzelfde adres woonachtig zijn geweest. Het komt de Raad voor dat het in casu hebben van twee binnenkomststempels in het paspoort, onder meer gelet op het feit dat de verblijfstitels gedurende deze periodes verlengd werden, niet zonder meer met een onderbreking van het verblijf kan worden gelijkgesteld, te meer nu in casu in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn betreffende de duur van de reis naar Marokko binnen dewelke verzoekers België verlieten. De verwerende partij heeft zich hierover niet geïnformeerd. Uit de nota blijkt dat de duur van een reis evenmin voor de verwerende partij in casu enige relevantie toont. Het kortstondig karakter dat verzoekers toekennen aan het bezoek aan hun land van herkomst wordt niet tegengesproken door de verwerende partij. De verwerende partij brengt geen gegevens bij waaruit blijkt dat ze op grond van hun verblijfsstatuut niet mochten reizen en op vakantie gaan naar hun land van herkomst. Uit de beschikbare gegevens kan niet afgeleid worden dat verzoekers hun verblijf in België onderbroken hebben. Het betwiste motief is niet op kennelijk redelijke wijze tot stand gekomen. In die mate is het onderdeel gegrond en is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN